

Ivo Svetina:

HELIKS IN TIBIJA

upesnitev

I. GORA MORSKIH DEKLIC

V črkah črnila se svetlika zlati strop razvratnih dreves, nebes mladih kostanjev še vseh lepljivih. V pisavi gori luč svetá neba. Ko se suši, bleđi jásní odsev zavesti. Globina pisanja, pariškomodri vrtinec vrtnice razigranega spajanja spanja.

Lepa smrt kroži med živalmi. Bleščijo se njeni podplati, čeprav se skriva med šenepožrto travo, ki zeleni v gorah na zraku. Pri odgrnjeni postelji moje močnate moške moči se sleče živa meja živega. Prsi so prislonjene na spleteno kožo; drse nad gladino žametne volje vode. Bradavici sta vijolični očesi polni strjene rodovitne krvi. Nabrana je jasa pod rdečo bukvijo, zgubana je koža. Od ljubezni je taka. Kri prihaja v najvišjo točko ležečega telesa, ki počiva na mogočnih nogah svoje temne strasti. Kipi moč pnevmatičnega kladiiva, ki vbrizgava skoz razparano in krvavečo steno utekočinjeno veselje vesolja; molekule dostojanstva, kemijo zlobe. Ob bojnih zvokih si ob vzklikih listja in lačnemu mraku legla na krožnik jezera. Stare pšenične postave s cerkvenega zidu so zagorele, omehčali so se jim peščeni obrazi viharjev. V mokri travi je cvetela dlaka, skodrana obleka ust življenja.

V tem mesu so že bila moja semena!

Zlomljeno meso cuka, na rastlinskem dnu odsevi zagorele barve zarje. Vleče me v vse divje zveri, v hčere črnih poglavarjev. V sadove zelenila in užitnega kisika. Hočemo te od blizu, Tibija! Vsrkati hočem ves tvoj zven in vonj, vse tvoje oči besed. Ostala bo moja slina, pa čeprav na peti skali tvoje noge. Rame so s tvojim kruhom siti mladiči, so blagi griči brez blaga, a z golo gubo v ogledalu. Odpiram vse, kar je s potno kožo objetega in z nago strastjo zgubljenega. Sled me vodi po tihodehtečih imenih telesa. Sediš razkrečena, odprta Tibija. Tvoj trebuh, oplojeni Zodiak, plava v topli moki mokrih senc. Na dlani ga vidim in okušam napihnjenega, z razcvelim popkom na glavi. Na njegovi dnevni strani visi vse težja teža.

Gledam te iz letalske perspektive; kako si spletaš naročje, kako gradiš željo. Moje trepalnice so pognale visoko, v zakrivljeno lečo mavričnih prstov, ki hočejo navzgor proti potem sonca in temnotemno plavim srajcam velikarov, gluhih čuvajem vlažne rjuhe sperminih oči, ki gasé ognje v ušesih zemlje.

V rokah časa si še bila devica; bila si Heliksova kipeča lepotica. Ribja kri bije v votlinah oteklih dojk. Vse rane so ožgana mesta Mezopotamije.

Debela in črna debela so iz tvojega notranjega mesa, ki utripa med mojimi zobmi. Spominčice metulji tvojih stegen.

Med sneženimi kepami sem v globini osenčenega pejzaža domovine zagledal Tibijo, ki je gola sedela na klavirskosvetleči površini vode. Z eteričnim globinom loščen les, z znakom kivija na erotičnem boku in krmljen z belo uglasjevalčevo roko. Lebdela je na gladini glasbila. Vsa njena teža je bila v krvavih laseh, ki so peli krog nje. Tik nad odsevom je imela prekrizane noge in samo zobotrebeci dlake so bili zapičeni v glavo vodnega sadja. S ščegetavcem je Tibija po pluskajočem steklu risala ženske ribe, ki ji begajoče ližejo spolovilo. Ribje risbe. Tiho je na krilih kačjih pastirjev, ki šivajo kraljevski element. Gledal sem to ponosno in negibno, iz večera stoletja pred menoj prihajajočo ljubezen deklic. Mea Lesbia!

Pokleknil sem v cvetoče blazine mahu, da je srce mislilo srečo in si, z enim samim zvokom vonja noseče vode, napolnil dvorišče ust. Skoz boga-taško okno srebrove zelene bolečine gozda sem okušal golo kožo, ki je bila zapisana globini brez dna; bel pivnik, večni ljubimec tinte.

O zlate ure, viseče na naših gibkih zapestjih, oči sčasoma semena. Kose na lesketajočih njivah rimskih števil, šopki palic štetja. V votlih ptičih se vozijo smetanovi oblaki, pokrovi majskega sveta, na paradi napol narih rdečih pionirjev.

Zdrsnila si proti meni, Tibija; s hrbtom jezera v jutranjih prstih. Odsekan slap sle si bedela v omehčani bližini Levstikove senčnice. Pege žive na tebi. Glicinije na belo pobarvani verandi vile Izvršnega sveta. S konicami nohtov kolesarske barve si bredla po slani brazdi sviloprejkinega blaga. Bobnele so murve po jajcevodu, ko je moj prst prihajal blizu. Sadovi trpkega okusa segretega jezika in z barvo pašnikov čokoladnih telet. Na mestu zareze ognja in krika izven glasov si skalila ogledalo, ležala si na njegovi zenici, s čopičem pijanim mesečnega pigmenta perila. V tem očiščujočem času si vsa sramna. Kri pleše po tebi. Iz maternične dvorane kapljajo izrael-ske pomaranče, rahli volčji ugrizi na krlju plodu.

Iz gline neba je zgnetena moč, s katero si položena pod odejo črnorde-čih listavcev, germanskih semenskih znamenj. Noč se bo umila v palmovi peni in zableščala bo zvezda na lunini kapi. Blato zori, rodi shizofrenija. V pisku polnočnega ekspresa hrustajo čakani četniškega žrtvenika. Tedaj se obrneš, postelja, in mlada lipa mi podaš pest letečih volnenih otrok. Gol vonjam mrtvaški prt poročne mize.

Potegnila si me za dlake na trebuhu, da so se vzdignile lutkovne gore, privezane za boleče vrhove. Med tvojimi prsti visijo prekrvavljeni Julijci. Na pragu rodú darú pade led z mene. Iz prsti so prsi debele pegavke. Ta zemlja trepeti in dregeče v pljunkih; smeje se v ajdi postlana pod Crngro-bom, milim grobom. Na tlorisu Tabora sem kropil dvoglave vrtove, koprneče v tišini težkih opek v bližini.

Odprla si predal jezera, Tibija, globus Gore morskih deklic. Četa črk, bakrena rosa, vsa obrobljena s poldnevniko grafične mreže. Vse sence so nore od ostrine, od besa prerezanega očesa; v dolini potice dojk sem oslinil vneto dlesen. Naga si zadrhtela v vetru gotskega okna sredi dneva v žarnici noči. V olupljeni hruški se je strdilo jabolko teme. V mehkem gnezdu pazduhe molčijo ustnice in nosnice, ki se uče novih vonjev tebe. Z zrnatim medom tvojih čebel so obliti prsti, lovišča src morskih ježev.

Z migetajočimi mišicami si položila roko; tesno ob mojem telesu navzgor. Božajoče po modrorjavi sledi korena, po steblu uda v njegovo odebeljeno višino. Med tvojo dlanjo in mojim mokrim trebuhom sva ga učila plesa: trzajoče deblo mesa. Stisnjeno ob tvoje težke žile in belkaste gube čipk, med popkom in lahtjo, je temnelo najbolj divje živo tkivo. Iztisnila je zlata zareza proti soncu solzo, da se je zapekel hlebec obrednega obeda. Z razprtimi prsti si česala po koži podnebja kapilar. Na živčni jasi, v koraku drugega in tretjega prsta, si ujela krčeviti vozle penisa. To so kaplje betona, stopljena tla opatije, ko požene skoz telo steber boleče molčeče moči.

Na mizi v dnevni sobi, pod lučjo, cvetoči roji gumbov. V varnem zavetju sobote sem se skrili zadoženi samotni onanije. Osipajo se čete brstečih muh, belih znamenj z bluz napihnjenih gričev kmečkih nevest iz dežele rdečih nogavic, kjer vzhaja z jutranjim scanjem sonce odtujenosti in je marljivo delo okronano v dehidriranem mraku, ko se ženine ustnice zagrizajo v dobro moževo jed. Nabira se energija, v spolirani leči se nabira in cedi se omaka poželenja iz mladih dni. Sončne baterije in prah s pohištva Afrikatov že tri zrele zvezde šepetaje šepajo k nam. Na bosih nogah stoji njihov premikajoči in glavi izmikajoči se svet sledi. Misli so dirkalna kolesa; hitre in lahke na mehkih, z zrakom napolnjenih, obročih Saturna. Svetleče na majskem soncu; modeli jeklenih smislov, bistrournih nesmislov.

Lasata Tibija je lovila dež, osvetlila je pretemno ozadje dopoldanske risbe nevidnih kolobarjev komisijskega kozmosa. Posušila je goro vode in mi zaželela svoje telo. Po blagih tleh sva sestopila v otroško srce atlasa.

Krog naju so viseli odrti psi, gola nalivna pelikanova peresa. Skoz Tibijin hrbet je sijal razgled po slečeni državi s srebrnimi topoli pribiti v sopeče morje rje. Globoka in visoka trava sta tekmovali v preraščanju zemeljskih ust, v katerih se je napihoval jezik hromega gorja. Pod prsti so bile rane brez dlake in polne srčne smole, slane rdečelasih mušic. S Tibijo sva bila izven območja teže in dolžine; iz lupin pegastih jajc sva žrla ambivaletno zasnovo mladih junakov. Iz oken nad ozemljem čebelnjakov hladu; iz oceanske strani je pihal svež kruh, da so se molekule soli stresale v ognju groze: bila sva v Raju Paradižnikov.

V copatah so se smejale luže. S surovostjo udbovske luči, ki išče pod podom oči, so kričali vbizgi zasliševalskih igel; eksplozije v otroških glavah, univerzalni tumorji. Starši strašijo brontozavre premagane fantazije, zoglenele praprotnice v pečeh, ki spijo v plenicah. Slepe in tihe borovnice so nama kazale dno poti prek polja nad Koprivnikom, zibelko zabeljenega ilirskega gibanja. Najine matere so spale v sladki senci vijolic, plavolasih ke-

mikalij v skodelici mračne dobrave. Iz kvasne tekočine, ki je hlapela iz najinih dlani, teras, zibajočih vrtovih homoerotičnih cvetlic. Naj se odpro tuši neba! Iz pik naj zraste nepretrgana čreda kapljic, spusti naj se po natrganem oblačilu španskega bezga. Zali je naju naj limfa Mesorogabije!

Klečiva v slonokoščeni banji, pastelne pipe gledajo z odprtimi gobci v najina trepetajoča hrbta. Z dna medenice so ti dražljivi žeblički srebrni nožički, plahi konjički; tisti, ki naju češejo po živahnem osramju. V vodi spi vonj mila, s katerim umivajo dojenčke. Pijeva iz korita hrbtenice. Ko me vrliš med prsti, zdrsne lok prek violine. Klečiva v predstopnji kruha, pod oblaki jadralnih letal, v trebuhu bogastva narave. Klečiš s svojim obrazom v meni.

Lasje se ti spuščajo po nevidnih tirih k zemlji in v tvojem glasu je skrita razodeta skrivnost lepote konjev; kipečih mišic tik pred daritvijo. Ujamem se za tvoje pôtne rame, s potoki potujejo poljubi po naraslem bregu telesa. V mladem hladu pazduh sem zgrabil naročje mlečnih sadežev, med bolj in bolj prijaznimi prsti trdita tvoji nabrekli bradavici. Gnetem po svežem testu trebuha, modeliram plitvino popka in iščem usta, ki so načela mater. Spušča se obzorje, migota in tiktaka; nato dvigneš boke, žetveni kupoli, po katerih hodim z bosimi rokami. Nabira se rosa ljubezni; na tepihu, na ustju skleneva usta, spretno in v globino dreseče rdeče gibe. Med desetimi prsti leži, z razcepljeno nabreklo glavo izlivajoč spermasto misel. Poljubljaš ga z jokojočimi ustnicami, z mrzlimi zobmi in grenkim jezikom krožiš po zagorelem penisovem čelu. Prerežem te preko mušice, hruška!

Poletno popoldne oljnate barve, s hipermanganom so posuta pusta usta kaloričnega neba. Prebudil sem se v hiši za kovano ograjo, prebudil v pravljici o pašeti. Na fižolu sem stal in v lonec govoril Špancem. Pohištvo je bilo iztesano iz kruha, ki se je brez skorje zapekel v materini stajici. Na sivih plišastih zavesah so bili izrisani kroji večernih oblek iz Maje. O tistem času se je nabirala mivka in češnje so visele na sabljastih trepalnicah lesene kraljične. Iz ribnika se je dvignila kakšno črnsko noč. Sedela je na kamnitem cvetu nad grobovi zlatih rib. S kosmato roko je segla med moje igrače in jih odnesla na lunino sestro, ki je dremala na dnu bajerja, v brazgotini mojega čela. Tibija ...

Katran oči je v noči zagrenil v kozarcu kompota; v trskah, ki so blažene spale na grmadi. Tam, kjer se je zapognilo kraljestvo rastlin, v koncu polotoka, v ključavnici miru; se ni pričela voda boja. Bile so le skoraj nevidne, slo vžigajoče in zlatim kroglam podobne, kutine. Sedim na kolenih ognja, govorim o guganju snovi, ki se vrela vrača vame. Za kuliso plemenskega plamena leti sestra, Tibija ... Leti med smrekami srebrne smrti. Leti v rahli pajčevinasti oblecki. S krvavimi očmi na kolenih, Tibija!

V mokrih zubljih butana se kopajo keramične limone, svetijo in cedijo se Tibijini uhlji. Skoz spuščene rolete bom zaslišal šum, sled njenega plazenja in svetloba se bo v nadstropjih pasla po najini postelji. Jedla bova kose barvastega kruha in ko bo prišla doba žeje, bom na tvojem boku prerezal živo žilo, vzorec na prozorni povrhnjici. Brizgali bodo gejziri, iz rimske davnine napeljani vodovodni sistemi se bodo raztegovali od silnega pritiska.

Stekla bova po zeleni zastavi zmajev majev, da se nama bo deodorant vetra vpil v lačna žrela sluznice. Kamnite živali miže v najinih votlih stopalih. Ko cepne poslednja izkrvavljena zverina, ko potone v vodnjaku sramne reke; takrat bova legla, Tibija, v lastno hlastno senco. Pod svilnate božje hčerke.

V zori sva na krotlih sonca jezdila skoz Želatinski gozd. Ob žametnih hlačnicah polnokrvnih arabcev sta tekla hetitska psa, obuta v špičaste čevlje. Po stopinjah meglic ob Savi Bohinjki proti Topinmburu; proti palačam Centralnega komiteja, kjer naju čaka Vélíki Abakumov. Po trepetlikah so cingljale garniture češkega stekla, wedgwoodski porcelan in toskanska zrcala. Med pegastimi lučkami so konjska kopita zabijala žeblje v zemljo. V Tibijinih rokah so bežale luže toplega topaza. In po hrbtu vranca se je zlila deka njenih las, spetih s tankimi nožicami vodnih drsalcev, Arisovih otrok z otoka.

Na planini očesa se je tiha Tibija potopila v vročično višino krhkih vojev izločkov. S strtim srcem je mešala voljo žive nežnosti, iskala je silne podlage, ki bi jo ovila s toploto, trepetajočo in opojno ter mehko lavo nove svetlobe. Postala je varovanka norcev, sestra poželena, prestreljena. Iz sladkorja si umila svoje, ob šahu sedeče nebesno telo, ki je živa dežela čutov. Poljubil sem jo na senco komolca, ko je z levico razpodila stegna. Konj je dirjal v masleni šalci, ob vzorčastem robu, ki so ga splavile solze; pokal z repom njenih eksplodiranih las. S hrbtnico v svojem hrbtu, z zlikano kožo pod svojim sedlom, s stegni, pokritimi z njeno plašno platinasto kožo rož, z njenimi mišicami v vazi kopit. Hropel v valovih njenih ustnic.

Tibija, konj moj!

Med baržunastimi zavesami je živel nočno nebo. Rosasta laboda sta v sluzu zdrsnila mimo luninih dojk, blaznik rok vrta organizma. Pod obokom nošeče psice, skoz rdeče bukve, v zastave ovita trupla Leninovega parka, so rožljala stremena nebeškega sedla. Na Ahilovi kiti kiji ivja otrok, gugalnic dragega kamenja. Najina konja z azurnimi očali: iz gred naslovov pergamentnih Trubarjevih knjig so bolele družine elektronov, oči v ustni votlini. Umrle so plombe v antičnih zobeh. Nad mišičnim tkivom plavajočega plamena sva spekla podobe besed. V prehitevajočem času, ko se je teža peska izmikala tehtanju, sta naju, po počivajočem gaju brinja, slepa nosila sijajna stroja živali. Na reliefu lepih muh, starih cekinov, odtisov bradavic na golem blagu, sva odgrnila obzidje, v andaluzijski prt ovito mesto Topinmbur.

Topinmbur.

Skovan v soku tonkinega lesa. Na tapeti izrezljanega temnorjavega in hudo svetlečega stola, sva med vodnimi rožami, satenastimi satanovimi ločevanji in prelivajočimi obrezami štikane vzorca, vzljubila topinmburški minaret, kabaret padcev kerubinov, ponarejenih rubinov. Žalna dolina umiranja, navje složnih slonov, filigransko obžrti okli; stopljeni Budov kipec, maestetični falus, zataknjen v usta cinemaskopskega platna časa prve lunine izmene. Paradni konjski grobovi uslišane množice, ki je zrela strmela v zelenjavo vojn; dubrovniške dinje, artičoki dunj, pompejanski paradižniki.

Si bila na vrtu, Tibija? Se spominjaš strte smrti, ki je konjem čepela med zobmi, da so jo grizljali, ko so jih gnali po Dvornem trgu? Spominjaš se letečih ran bičev in penečih pesti.

Plali so ljudje v naju, ko sva se vzpenjala po stopnišču k Vélikemu Abakumovu. V oknih njegove palače, škrlatnega Centralnega komiteja, so skovikale odrezane glave trinajstletnih suženj. Po kitajskih pismenkah so dišale kljuge teh palač. S portreti matere zgodovine so bila okrašena pročelja teh zabavišč.

Prekrižane ploske noge so v potokih tekale po deželi štetih dnevor. Prva kove roke, črede napetih, od dela vnetih udov, so romale k blatnim lasem. Oblaki narkoze, oblečeno oficirsko jutro v Kremlju. Na povečani, z veličastnimi lojnicami zasejani koži je sedel poglavar hlapcev, zmagovalec Topinmbura, merilec velikosti grobov. Brez nosu in z izjokanimi očmi je imel v danko zatlačene brezdelne roke morilca. In z briljantnimi šivi je bilo sešito njegovo svečano vzhodnjaško perilo. Z videzom večne energije so bili mazi-ljeni njegovi komorni, po anatomiji utopljenecv ukrojeni deli lesenega telesa.

Bil je najin prihod po dolini oranžnih gričev, bradatih grmov, ki so po-ganjali v glavah preplašenih kmetov. Na napihnjenih lučeh so plavale črno-dlake Indijke, z lastovičjimi očmi so brile že tisočletja hladno, v svilo zlito vodo. To jezero sva pila ono zgodnje jutro, ko so žejne žene s kačastimi obroči na lahteh razgalile pizdo sonca, spleteno na planoti empirskega stola stotih. Umazani fleki, tam kjer je glava iskala zaklonišča pred bombnimi napadi spanca, so se poskrili med jate kipečega zelja. Zmočena krilca so zlezla med razprte sramne ustnice in alkalne reakcije so nevtralizirale v ča-šah opojnosti, v katerih so nama servirali tampone z gozdnimi jagodami. Materine dušice so se zatele v zlataste okvire in rjovele v valovih slastne slatine. Debeluške, vse polne črnih zvezd na beli noči teles. S prsmi na pasjih mehurjih so se kopale v lotosovem obrazu, ki ga je upodobil neznanec iz Garvalske šole. Za steklom, na katerem se je nabirala spolna sopara, so viseli nemi Abakumovi dvorjani.

Na predvečer praznične obletnice je zaječala vsezvezna beseda na pohab-ljeni steni Stalinovega mavzoleja. Z vsemi petimi prsti si nabrala kožo na darovanem trebuhu, da so nastale čaše za mojo globino. Zasanjala sva se ob nenadni viziji domovinskega lika s podivjanimi brki. Zločinska vest? Po-žgane umazane roke? V vitkih hrbtih kopalk se je zlomila sulica svetlobne armade in korespondirala s stopljenim izvorom antropocentričnega podkonti-nenta. Z zamahom leve roke se je dvignila, žametno nabrekla, ohlajena in s kapljicami posuta dojka. Zjasnilo se je čel opazduhe, prava renesančna mo-drina, spleteni lasje nad dolino golega vratu. Obesek posušenih himalajskih vrhov ti je bingljaj med potemnelimi travniki mleka. Po prečah svetlečega lasišča so potovale karavane karmina po poti v kamin. Na konkavni obali kave je čepe iztrebljal Véliki Abakumov. Rdeča luna, opasana s travnato žico, je hlastno česala njegova zasliševalska, živalska ušesa. Eksotika sibir-ske zime je očarala tleče ljudi, s potujočimi vasmí so tavale po rižah črnega velurja čete zastrupljenih kulakov, belih vojakov.

Z baletnim gibi sem razdražil vitko skalo, ki je žarela na hrastovi hrasti. Najprej se bo izvil prepovedan vonj in se v šifriranih elipsah dvignil visoko nad čvrsta jabolka ognjenika, na plavajoče boke prekuhanega zraka kvasa; žveplasta barva po pijanih gubah slavne glave in že bodo privreli plamenč-kasti pljunki tisočerega očesa. Sprdnil se bo ogenj, plapolal bo plavi plamen

na planinah. Tisočdvesto stopinj nad gladino ledu, ki je hrana neba postal. Bombe dežja tolčejo po rdečih češnjevih bobnih, ko bohemski šali varujejo prehlajene vratove cvetočih vrtov. Litri lanvinskega soka so poniknili v Tibijinih ušesih.

Pičil sem v vlažne blazine suhega sluha, noseča kača v shujšano jagodino trupelce. Tibija je bila pokrita s čipkastimi srčki; ko sva se poklonila v drevo-redu lipovih čajev in bogov, skoz rumenkasto soparo na ustnicah sape. Zibala se je gladina grenkega vina edinega sina, ki ga je nosila v lesenih globinah. V stoletju pomladi narodov si položila telo med slepce, ki so se prisesali na brazdi, ki sta tekli od bokov v nótrajnost dežele; kakih osem centimetrov po plitki sledi proti privzdignjenemu področju, ki ga je zarasla tanka žica; sta bili na desni in levi dve erogeni točki, dva vrta peneče fantazije. Baštamašta.

V servisni mesečini so tone razsipne želatine, ki je bogato obrodila na dnu črnih milimetrskih dni. Polja, gladko obrita semena. Iz sence iztisкам kri, da boš z njo umila satje mehkega neba črne smetane.

Pritisk, ki hrani mišično tkivo jezika, natke saten poročne noči, ki zadiši po zapečeni kruhovi skorji. Krim je krajec; makova zrna pest posutih zvezdic.

Na kamnitih stolih rimskega cesarstva, ob žuborenju pomladanskih termometrov, sta sedela Véliki Abakumov in njegova mladoletna žena, dedinja bogatega kontinenta mrličev. Pesek je tiho gorel pod nogami. V skritem kotu narave, med zelenimi rutami, po ohlajenih hodnikih, kjer so morale prestrašene sence kraljevskih nasadov, topilnic bežnih sledi sonca v našopirjenih cvetovih. Pod temi paralitičnimi prestoli je bila belo odgrnjena rimska cesta, postelja in krsta z blazino snega, po kateri so lili dolgi in noč zaklinja-joči Tibijini dišeči lasje. Vroča para čajevih možganov, ob odprtem ogledalu, srebrni srajci mojih južnih vetrov. Bila sva v vladarjevem darilu, v orbiti neznane planetarne želje. Tretjina kroga je bila zravnan in je daleč vodila, počivajoča na porisani dlani izven obsega zvona sončnega prahu. Bila je kruhova tretjina, decemberski ekvinokcij, pekoča rokavica v središču tujega sveta. Te grafitne silhuete; močnejše od marčnega mrka, mehkejše od mrtvih ovc, nežnejše od tvojih dolgih zimskih puloverjev.

Sama sva bila v Indijskem konzulatu, ko je na njegovi južni steni bila vzi dana zadihana psihedelična žanjica, na mahatskih ornamentih viseča ženica. Čez spihane sipine, po žlicah juhe, med koreninami medu vida. Rjava kri na brisači, mačehi mojega telesa. Brezovo lubje je najino pohištvo na ramah utrujene motne moči. V levem ušesu so se rodili motorji z notranjim izgo-revanjem, lačne duše smrti, hoste hostije Hotimirovega miru. V tem moškosti polnem gozdu me je vedno imelo, da bi se slekel do golega in bi hoté zašel med njegovo zeleno plimo, ki bi kipela v vseh kipih tega letnega vrta.

Po otroški potki sta pritekla dva mlada, steklenovolnena hrta. Elegantno sta plula pasja žrebeta v lisah zelenega celofana, na donečem hrbtu votlega hriba. Slastno, kot malina na željnem slovenskem jeziku, sta zabredla psička

v možgane najine okrašene ure in se z odprtima gobcema pognala v hrano utripajočih meglic. Bila je veličastna dvojina, živalska bližina, mehkobnost brezspolnih bitij. Razčesala sva ruso dlako, da se je zaiskrilo med nanovo iztisnjeno maščobo. Poželela sva si tankih pasjih spolovil; cepljenega vijoličnega tkiva, ki bo zasejalo drobne glave pasjeglavcev, dlakavih otrok julijske sodomije. Zleknila sva se v nežne podplate gozda, na barvo stare krvi grozečega okusa, da sta psa lazila po najini belovneti koži, ki se je na hrepenečih bokih dvigovala v ritmu zbirajočih se čred lepljivega zdriza, ki bo zlepil razbito psiho.

Zapele so violine z morskih višav, spomin cvetočega herbarija. Zaspale so morske deklice z Gore. Zakrohotal se je višnjevi dim zvoka, ki je zamiral za bežečimi kumulusi. Opičja prerokba z roke je odmevala v ustih Gore, ki so jaslice v ognju prvega maja. Četa mističnih striptizet je pulila z naju jezne besede Janezovega evangelija. Zbežala sva s Tibijo; med roji vžigalic, ki vžigajo luč posmrtnega leta našega življenja. V golih naročjih sva nosila požgana psa. Bledeli so dotiki njunih nežnih jezikov, bolečih spolovil; in postajali svetlorožnate barve, obrazi na mrazu pozabljenih otrok.